

γκρέμαρος ὁ, ἐνιαχ. γκρέμναρος Σίφν. γρέμναρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἐγκρέμναρος Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. ἐ γ κ ρ ε μ ν ὁ ς καὶ γ ρ ε μ ν ὁ ς, καὶ τῆς παρὰγωγ. καταλ. -α ρ ο ς.

Μέγας κρημνός, ἐνθ' ἄν. Συνών. γ κ ρ ε μ α ρ ο ὅ κ λ α.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἐγκρέμναρος τοῦ Τροούλλου Σίφν.

γκρεμαρούκλα ἡ, ἐνιαχ. γρεμναρούκλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ᾶ ρ ι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. γ ρ ε μ ν ᾶ ρ ι, καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -ο ὅ κ λ α.

Γ κ ρ έ μ α ρ ο ς, τὸ ὅπ. βλ.

γκρεμαρούλι τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ᾶ ρ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὅ λ ι.

Μικρὸς κρημνός.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Τ' Ἀγερακιῶ τοῦ Κρεμ-μαρούλ-λι Τῆλ. Τοῦ Δεσπότη τοῦ Κρεμ-μαρούλ-λι, αὐτόθι. Ὡς τὰ Κρεμ-μαρούλ-λια, αὐτόθι.

γκρεμῆς ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἐγκρεμῆς Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἐ γ κ ρ ε μ ὁ ς, κατὰ τὰ εἰς -ῆ ς τοπικὰ ἐπίρρ. κατὰ καμπεῆ ς, κατὰ μεσηῆ ς, μεσοστρατηῆ ς, περὶ τῶν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 2, 405 καὶ εἰς Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 12 (1915|6), 24.

Κατὰ κρημνόν: Δὲ μὲ βοηθαίη ἡ τύχη, μὲ πάει οὐλο ἐγκρεμῆς.

γκρεμιὰ ἡ, ἐνιαχ. κρημιὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, κατὰ τινὰ ἀναλογίαν πρὸς τὸ γ κ ρ ε μ ο τ ο π ι ᾶ.

Κρημνώδης τόπος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὡς τὲς γ-ἐρημιές τσαι ὅς τὲς κρημινιές τοῦ γιοῦ μου τοῦ Γιαν-νάτση Κύπρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἐγρεμιὰ Κέως.

γκρεμίδι τό, ἐνιαχ. γκριμίδ' Μακεδ. (Καρπερ. Κατά-καλ. Τριχοκκ.) γκριμίδ' Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς καὶ τῆς παρὰγωγ. καταλ. -ί δ ι.

Μέγας κρημνός ἐνθ' ἄν. πολλοὶ κρημνοὶ (περικτ.) Μακεδ. (Καρπερ. Κατάκαλ. Τριχοκκ.) β) Εἰς φρ. Γκριμίδια ἀπ' αὐτοῦ! (=κρημνίσου, φύγε ἀπ' ἐδῶ!) Σάμ. Συνών. γ κ ρ ε μ ο τ σ α κ ῖ δ ι α, τ σ α κ ῖ δ ι α.

γκρεμιδιάζω ἐνιαχ. γκριμ'διάζω Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ῖ δ ι.

Κατακρημνίζω ἐνθ' ἄν.: Δὲν τοῦ π'λῶ τοῦ μπλάρ', καλύ-τ'ρα νὰ γκριμ'διαστῇ. Συνών. γ κ ρ ε μ ῖ ζ ω, γ κ ρ ε μ ο τ σ α κ ῖ ζ ω.

γκρεμίζω, κρημνίζω Λέσβ. κρημνῶ Λέσβ. κρεμίζω Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) κρημίζω Θράκ. (Αἰν. Καβακλ.) Καππ. (Σι-νασσ.) κρεμ-μίζω Κάρπ. Κύπρ. Μεγίστ. Χίος κρεμ-μίζ-ζω Χίος (Καρδάμ.) κρεμ-μῶ Κύπρ. κρεμῶν Μακεδ. (Κοζ.) κρεμῶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κοτύωρ.) γκρεμνίζω σύννηθ. γρεμνίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σέριφ. γρεμν'ζῶ Πάρ. (Λεῦκ.) γκριμνίζω

Μακεδ. (Κοζ.) γκρεμνίτζω Σίφν. γκρεμνῶ Προπ. (Ἀρτάκ.)—Λεξ. Βυζ. Δημητρ. γρεμνῶ Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. (Ἀπύ-ρανθ. Κορων.) γκριμνῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Μα-κεδ. (Βλάστ.) γκριμνῶ Σάμ. γκρεμνῶ Προπ. (Μαρμαρ.) γρεμνίζω Κρήτ. —Λεξ. Μπριγκ. γρεμνῶ Νάξ. γκρεμίζω κοιν. γκριμίζω Εὐβ. (Στροπον.) Ἡπ. (Μελιγγ. κ.ά.) Θράκ. (Σουφλ.) γκρεμίζω'μα Τσακων. (Χαβουτσ.) γρεμίζω Ἄνδρ. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) κ.ά. γρεμίζω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γρεμ'ζῶ Πάρ. (Λεῦκ.) γκρεμ-μίζω Ἀμοργ. Μεγίστ. Νίσυρ. γρεμ-μίζ-ζω Κάλυμν. Κῶς (Καρ-δάμ.) κ.ά. νγρεμ-μίζ-ζω Κῶς Ρόδ. γρεμ-μῶ Σύμ. νγρεμ-μῶ Ρόδ. γκρεμῶ Θράκ. (Κερκασ.) Πάτμ. Χίος (Βρον.) γρεμῶ —Λεξ. Δημητρ. γκριμῶ Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Δεσκάτ.) Θράκ. (Σαρκεκλ.) κρημίζω Μακεδ. (Ἐράτυρ.) γκρεμῶ Λεξ. Δημητρ. γρεμῶ Μέγαρ. γκριμῶν Ἡπ. (Δωδών. κ.ά.) ἀγρεμίζω Πελοπν. (Μάν.) ἀγρεμίζω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ἀν-γρεμ-μίζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀνγριμ-μίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐγκρεμ-μίζω Ἰκαρ. ἐγκρεμνίζω Λεξ. Μπριγκ. γρε-μίζω Κρήτ. Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) γκριμ-μῶ Λυκ. (Λι-βύσσ.) γκρενίχον Τσακων. γκρενίζουρ ἐν Τσακων. γριμ-μῶν Λύκ. (Λιβύσσ.) γρεμῶν Θράκ. (Μετρ. Τσακίλ.) Ἀόρ. ἐκρέμισα Πόντ. ἐκρέμ'σα Πόντ. (Τραπ.) γκρεμ'σα Καππ. (Φάρασ.) ἐκρέμ'σα Πόντ. (Χαλδ.) ἐγκρενία Τσακων. ἀνγέμ-μα Καλαβρ. (Μπόβ.) Παθ. γρεμῆμαι Σάμ. κρεμῆνται Πόντ. (Χαλδ.) κρεμῆνται Πόντ. (Ἰμερ.) κρεμῆσκονται Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ.) κρεμῆζομαι Καππ. (Φάρασ.) ἀνγρεμ-μίδζο-μαι Καλαβρ. (Μπόβ.) Μετοχ. κρεμῆντος Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.) ἀνγρεμ-μῆντο Καλαβρ. (Μπόβ.) γκρεμιστέ Τσακων.

Τὸ μεταχρ. κ ρ η μ ν ῖ ζ ω. Κατὰ τὸν Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 4 (1892), 472, τὸ ε τοῦ γ κ ρ ε μ ῖ ζ ω ἐκ τοῦ κ ρ ε μ ῶ -ά ζ ω -ο μ α ι. Ὁ φθόγγος γ κ (g) ἐκ τοῦ γ κ ρ ε μ ὁ ς, διὰ τῆς αἰτίας. τ ὁ ν κ ρ ε μ ὁ. Οἱ τύπ. κ ρ ε μ ν ῖ ζ ω, ὅθεν κ ρ ι μ ν ῖ ζ ο ν καὶ γ κ ρ ε μ ν ῖ ζ ω καὶ Βυζαντ. Βλ. Ε. Κριαρᾶ, Λεξ. Μεσ., τόμ. 4, 298 κ.έ. Ὁ τύπ. γ ρ ε μ ῖ ζ ω καὶ εἰς Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Ἐνεργ. μετβ., κατακρημνίζω, καταρρίπτω τινὰ ἢ τι ἀπὸ ὕψους σύννηθ. καὶ Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.) Τσα-κων.: Ὁ ἀέρας γκρεμίζει τὰ κίτρινα φύλλα τῶν δέντρων Ἀθῆν. Ἀπὸ ἡ δῶμα τὸ γρεμίσανε τὸ παιδί κ' ἐπόμεινε ὅς τὸ δόπο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκρέμ'σαν ἀτον ὅς σὴν θά-λασσαν Πόντ. (Σταυρ.) Ἐφρενίασεν ὁ ἄπ-παρος κ' ἐκρέμ-μισέμ-με Κύπρ. Ἀμα ἰδῆς τοῦ γ'μάρ' νὰ τῶλαφτιάζιτι, ἀμπήδα κάτ', γιατί' θὰ προυγκήσ' κὶ θὰ σὶ γκριμίσ' (τῶ-λαφτιάζιτι = ὑψώνει τὰ ὄψα) Θεσσ. (Δομοκ.) Ρίχτον λίγον ἄμμον κὶ γκρέμ'σα χίλια καρύδια (ἐκ παραμυθ.) Ἡπ. Τόνε γρέμισε κάτω τῇ σκάλα Ἄνδρ. || Παροιμ. Ὅταν σὲ γκρεμίσῃ τ' ἄλλο, τραῦα τὸ καπίστρι (ὑπόμμενε καρτερικῶς τὰ τῆς τύχης) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 676. || Ἄσμ.

Νά ἔταν βουνόν, ἐνγρέμουν το, δέντρο, ξερορίζω τὸ Ρόδ.

Ἡ γλῶσσα δούδει τὴν τιμή, κὶ ὁ νοῦς τὴν-ε προεπίζει κ' ἡ γλῶσσα δου τὸν ἄθροπο στυλῶνει γ-ῆ γρεμίζει Κρήτ. (Μόδ.) || Ποίημα.

Κ' ἐγκρεμίζαν παλληκάρια | τοῦ γκρεμοῦ ἀπὸ τὴν κορφὴ Δ. Σολωμ. 58.

β) Ἐπὶ οἰκοδομημάτων, δένδρων, στύλων κ.τ.τ., καταδα-φίζω, ἐκριζῶ, ρίπτω κατὰ γῆς ἐν γένει κοιν.: Θὰ γκρεμίσω τὸ σπίτι, νὰ τὸ κάμω καινούργιο. Γκρεμίζω τοῖχο - μάντρα κοιν. Θὰ γκρεμίσετε τὸ σπίτι μὲ τὰ πηδήματα Ἀθῆν. Τὸ σπίτι μας ἐγρέμ-μισεμ'πὸ τὸ σ-σεισμὸν Κῶς (Καρδάμ.)

